

Дриплю наведе глава надолу и проговори:

— Не, ефенди.

— Ами ходи ли да ги търсишъ?

— Ходихъ дори до Варна, никжде ги нѣма.

Всички села, баири и гори прегледахме, но нищо.

Джамалъ бей се начумери, разходи се малко и като се спрѣ при Дрипля, каза:

— Ако и Еминъ се върне безъ жена ми, сина ми и безъ онази проклета гяурка Петя, знай, че ти ще си изтеглишъ. Ти знаеше, че тѣ скритомъ изповѣдватъ християнска вѣра, ти знаеше, че тѣ ще бѣгатъ и нищо не ми каза.

— Ефендимъ, азъ нищо не знамъ.

— Мълчи, куче проклето, азъ всичко знамъ. Бѣгай отъ предъ очитѣ ми, че ей сега ще ти зема главата. Въ този мигъ на Илчова баиръ излжкатуши голѣма свѣткавица и изтрещя грозна трескавица. На свѣткавичната свѣтлина, той видѣ, че нѣкой иде.

Следъ половинъ часъ при Джамалъ бея влѣзе единъ съвсемъ измокренъ и блѣденъ човѣкъ. Беятъ се затече и бързо запита:

— Емине, ти ли си? Какво стана?

— Милость, ефенди. Голѣмо нещастие!

— Какво? да не сте убили сина ми?

— Не, ефенди. Изтървахме Вълковитѣ синове.

Едно храбро селянче съ дружината си . . .

— Ами Омаръ де е?

— Убиха го българскитѣ хайдути!

Джамалъ бей се хвана за челото. Очитѣ му претъмнѣха . . .

— Че какъ се случи това?

Еминъ разправи подробно всичко.